

Bogumił Jankowski
z przyjaźni

BOGUMIŁ JANKOWSKI

Z PRZYJAŹNI

– FRAGMENTY "ZMARSZCZEK CZASU"

*Nie trzeba kłaniać się Okolicznościom,
A Prawdom kazać, by za drzwiami stały*
Cyprian Kamil Norwid

© Copyright by Bogumił Jankowski, 2002

ŚWIĘTOJAŃSKA
Seria Poetycka II

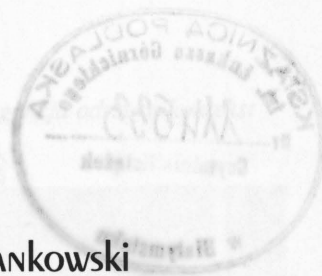
1

Pod redakcją:
Jana Leończuka i Wiesława Szymańskiego

ISBN 83-88248-18-9

Skład i druk:
Wydawnictwo PRYMAT
Białystok ul. Zwycięstwa 26c
tel. 869 14 87, 0602 766 304

KP Białystok-EO-2002/2418/1

BOGUMIŁ JANKOWSKI

Z przyjaźni

– FRAGMENTY "ZMARSZCZEK CZASU"

Książnica Podlaska im. Łukasza Górnickiego
Związek Literatów Polskich Oddział w Białymstoku
Białystok 2002

821.162.1-1

Reg.

"Dzieło sztuki powstaje, gdy inteligencja odrzuca kontekst rozumowany". A. Camus

...z KSIĘGI GORYCZY

**Józefi Makowieckiemu -
NESTOROWI KRESOWYCH DZIENNIKARZY**

Nie wiem, czy zaślepiiony pychą, powtórnie uwierzę - przyjmując wektor nieoznaczoności w kwantach w antropicznej skali - w Istotę każdej; więc i obecnej rzeczywistości, nadal ustanawiającą własne albedo - kształtujące pejoratyw Rzeczywistego Snu Boga - jako tragiczną w wymowie Twarz Czasu.

Znurtem rzeki wpływającej w świat zmaczony wodą z czarnoksiężskiej kuli powracam - faktom na przestrzał; niczego nie poznaję...
Faktura wspomnień - szarej barwy pleśni...

W STARYM FLAKONIE ŚMIĘCI ZAMIĄST KWIATÓW
pod stołem zbutwiała skóra ze starego buta...

życie przedzielone taflą szkła *wczoraj-dzisiaj*
prosty infantylnizm kontra struktura modliszki
dojrzałego chowu NATURY...

Cóż da cofanie wskazówek
bez zegara i cyfrowej tarczy
na którym minuta i tak znaczy wieczność kadru
- pęząca zatrzymanego w skoku
...jego zarys na brudnej szybie
w odbiciu świetlnym jupiterów
kształtujących maski cieni pokryte plamami rozkładu
i sztucznym woskiem popielatej barwy...

Moja pamięć... światłem w kopytach konia -
oceanem zamkniętym w szklance wody
...tęczą wplecioną w tęgę...

to przebiśnieg pod gątezią głogu
oplatającego stary mur - moim nocom.

Nie będę przypominał jak zbuntowany, z przekleństwem na drogę, próbowałem opuścić ten Chlew ŚWIATA,

...kiedy, zbierając ziarno i plewę, jeszcze nie odróżniałem - złudzenie logiką... czy logika złudzeniem,

stanowiących grę światła ILUZJI SCENY, z Mimem w jednoaktówce *Alfy -Omegi*... mojego istnienia

– przegrywając.

Przecież mądrzy ludzie powiadają - awers i rewers, to pszczoła i szerszeń – bliźniaczy genotyp od początku rytem kodu...

podobnie jak owce i wilki...

z pozoru jedynie przeciwstawne... jedno i drugie – kształtują fakturę jeszcze nie ukształtowanej treści dla sensu

odpowiedzi - JESTEM.

Sądziłem - wystarczy sięgnąć wola, umysłem, przeobrażając własną istotę – by na własne skinienie *być* u tronu Betelquesy – najjaśniejszej z gwiazd

jako *Wyrocznia* dla wielu, na szlaku ludzkiej tragedii

...zaprzeczając Nadziei, kształtując logikę ILUZJI w kształtach świata jego egzoterycznych barw kamieni, czerwonych od krwi...

Nie będę tego fragmentu życia przypominał... zastanawiam się bowiem - przecież nigdy początek nie

będzie ten, jak *wówczas* - w czasach *Koni* nie takich, jak dzisiaj...

ale zawsze

kiedy biel przekreślona CZERNIĄ
płatek kwiatu nadzieją...

WTÓRNIE KSZTAŁTUJE SERCEM
u *Początku CZASU*

ROZDARTE

JEDNO

PRZECHODZIŁEM niegdyś TRANSFORMACJĘ
W WIĄZCE PROMIENI BUNTU
ROZSZCZEPIAJĄC płyty KAMIENNE KANONÓW
ZBRUKANYCH SŁOWEM

LASEREM NIENAWIŚCI KSZTAŁTUJĄC CZAS - JA
SYN JEGO NIEPRAWEGO ŁOŻA

JAKO SKUTEK fałszywego ZAWIROWANIA Ś W I A T Ł A
ZAMKNIĘTY
W ZIARNIE PNĄCZA CZARNEGO POWOJU
PAMIĘCI.

BYĆ MOŻE
MOJE ŻYCIE TO WIAROTOMSTWO KATA
SPRZENIEWIERZAJĄCEGO ZAWÓD DLA HABITU MNICHA
I POPIOŁÓW ŚWITÓW...

POMIMO TO IDĘ ZA SŁOWEM - DROGOWSKAZEM
PYTAJĄC O WARTOŚĆ I CENĘ BARW ŚWIATA...

NIE WIEM - IDĘ O WŁASNYCH NOGACH
CZY KRAŻĘ W KOŁO NA IMPLANTOWANYCH SZCZUDŁACH...

NADAŁ WIDZĘ SIEBIE JAK PŁACZĘ NAD PSEM ZABITYM PRZEZ LUDZI
KŁĘCZĄC NA ŚRODKU DROGI
TULĄC JEGO TĘB I GŁADZĄC ZLEPIONE POSOKĄ KUDŁY

od kilku dni pijany
ślina z kącika ust wcieka wielodniowy zarost...

Powiadają - miłość i nienawiść dosiadają jednego rumaka
...A ZAZNACZĘ JESZCZE ŻE BYŁ TO OKRES
kiedy sypiałem z siekierą przy łóżku
ZAWSZE
gdy NIE MOGŁEM słyszeć kto idzie...

Ktokolwiek TO NIE BYŁ - z zasady wróg.

Zamknęli mnie gdy rąbałem siekierą płoty w sąsiedztwie...
głupi byłem jedynie w ich mniemaniu...
wiedziałem że płot określa granice
ich ludzkiego szaleństwa i chciwości
w której zazdrośnie kształtują wieczność
własnej nienawiści

Wiesz

ŻE TREŚĆ PIEŚNI ZAWARTA W SZYKU
POZBAWIA PRZESTRZENI...
UNIEMOŻLIWIA ZAISTNIEĆ PROMIENIOM ŚWIĄTŁA
W SMUGACH WIATRU
ROZDZIERANEGO SKRZYDŁAMI NOCY...
ROZRZUCANEJ PRZEZ RUMAKA NA POBOCZA TRAKTU...

WÓWCZAS GRAFEM MOJEGO ŚWIATA BYŁA DUSZA KONIA -
jego biegu
w WICHRZE I BIAŁEJ ZAMIECI NOCY

kiedy rodzi się BÓG
gdy wokół ZAMIEĆ WIECZÓR I MRÓŻ
- PRZEZ UGORY I ZASPY DO DOMU
- TAM OPLATEK I SIANO SYMBOLEM NADZIEI...

Dzień Wigilii... białe pola
ZAMIEĆ Ziemi...
i NASZ BIEG...

biały Cień kształtuje jawę... umykają smugi cienia
- tylko WIATR

światło lampy wigilijnej gdzieś przed nami.. biała noc
ŚNIEŻNA BURZA...
- i mój krzyk nad otchłanią trzęsawiska...

Noc w rozprysku
zdradzona pieśń...

CZASOPRZESTRZEŃ NIE W STRZEMIONACH...

- W OCZACH KONIA CIENIE ŚMIERCI
BŁOTNEJ BARWY ŚNIEŻNY PYŁ...

Skusił los... RZUT MONETĄ - ŚMIERĆ LUB ŻYCIE
JAKĄ WARTOŚĆ - TAKI LOS...

Piektło NASZE TREŚCIĄ ŻYCIA
JEDEN RYTM I BARK POD ZADEM

Bołą ścięgną - pod kopyta gruby pień...
...szadz na włosach pieką ścięgną
MRÓZ NA ZIEMI SKRZYPİ CZAS...

LE CZ NAGRODĄ OSTRY KŁUS -

ZNÓW W PRZESTRZENI
OBOK SIEBIE -
DŁOŃ U GRZYWY - RÓWNY BIEG
BYŁE NIE PAŚĆ W BIAŁY SEN...

JA I KOŃ W OBJĘCIACH WIATRU NOCY
... W CZAS.

MOŻE DLATEGO - ZAWSZE...
GDY TOPNIEJĄ ŚNIEGI TAK WIELU ZIM
I JESZCZE JEDNA WIOSNA KREŚLI PAMIĘĆ
HALUCYNOGENNYCH ILUZJI Kształtujących RZECZYWIŚTOŚĆ.

WIERZĄC W NIĄ UPRAWIAM BAŁWOCHWAŁSTWO
Kształtując z AKWARIUM OCEAN

Jakkolwiek już nie słyszę - *TO CZAS ŻYWEGO SŁOWA...*
POZOSTAŁA PAMIĘĆ *KONIA...*
- NIERZECZYWIŚTEGO W ZNAKU PYTANIA
O CZAS BEZSENSU OBECNEGO PRAWA
STANOWIĄCEGO WARTOŚĆ LIŚCIA BRZOZY
W BŁOCIE DROGI POD KOPYTAMI.

Ustyszysz TAMTEN WIATR przyjacielu...
W NIM WIETRZNY KOŃ IMIĘ WIETRZNE...
ZRĘBY POLA - dziwny CZAS
białe pola kusi los
KOŃ NAD NIMI TRAKTEM Gwiazd...

CZAS KRUSZEJE W PALCACH WIATRU
ŚNIEG OTOCZKĄ BIAŁYCH BRWI
BIAŁA NOC BIAŁA ZAMIEĆ W BIELI WSPOMNIEŃ

koń bez cuqli - jego cień
w odgłosie kopyt
POZA ŚWIATŁAMI LATARŃ OBCEGO NAM MIASTA.

KIEDY RZECZYWIŚCIÓŚĆ ROPIEJĄCĄ RANĄ
WIOSENNE LIŚCIE BRZOZY SUBSTYTUTEM KŁAMSTWA...

ODZWIERCIEDLAJĄ NĘDZĘ DROGI POKRYTEJ BŁOTEM JESIENI
POD NIEBOSKŁONEM JESZCZE JEDNEJ UTOPII

TRWA MÓJ MIT – JAKKOLWIEK WERYFIKOWANY
TO TEN SAM CZAS
ZAKŁĘTY W POSĄG MOJEGO OBŁĘDU
JAKO SKUTEK PRAWOWIERNYCH PRZEMIAN UTRATY NADZIEI

ZE SZNUREM WISIELCA W GĄRŚCI PRZED BRAMĄ TANIEGO CYRKU...

Powiedz –
płoty są winne... siatka płotu czy lot jaskółki...

JAKIE ZNACZENIE MAJĄ
PŁATKI LOTOSU CZY CHWASTY TOCZONE GĄNGRENĄ ROZPADU...

JAKIE ZNACZENIE – CZŁOWIEK...

LSTNIEJĄC – POZNAJĘ SENS PRZEPROWIEDNI
W KTÓREJ CZAS RYSUJĄC IMIĘ POD POWIEKĄ...
OBCINA PALCE CIENIOM

UTRWALANYM KROPLĄ DESZCZU RZEZBIĄCĄ W MARMURZE
KSZTAŁTY SMUGI PIERWSZYCH SYLAB GENEZY LUDZKIEJ
- JAK ŚMIERĆ ROSY W PROMIENIACH ŚWITU

dla życia.

POWIEKI NIE CHRONIĄ MNIE PRZED PROMIENIEM ŚWIATA...
UMARŁY WCZEŚNIEJ OD SPOGLĄDAJĄCYCH W SŁOŃCE OCZU;

PALCE CYZELUJĄ RYSY TWARZY
JAK NAPŁYW MORSKIEJ FALI WSKRZESZA WIARĘ WRAKI ŻĄGŁOWCÓW...

lub iluzja
BARWIĄCA ZIELENIĄ ZASUSZONE LIŚCIE.

ZROGOWACIĄŁA SKÓRA NA OPUSZKACH FAKTURY RYBIEJ TUSKI.
KOLORAMI TĘCZY
KSZTAŁTUJE ILUZJĘ SNÓW PUSTYCH OCZODOTÓW
OCŁĄDAJĄCYCH ŻĄGŁOWCE WZBURZONEGO MORZA...
WYNOŚZONE NA SZCZYT;

WRZUCANE W TOŃ PIEKŁA JAŹNI; GDZIE TRWAJĄ
PODOBNE KAMIENNYM POSĄGOM WIARY W ALEI ROZPACZY
- PRZYPRÓSZONYM PLEŚNIĄ; O STOPACH
WROŚNIĘTYCH NIE W ZIEMIĘ
A KWARCOWE SZKŁO...

Przyjacielu...

TAK BRZMI ROZTRZASKANY MIT LOTNYCH ŻURAWI
ICH KRZYK POZA HORYZONTEM...
ZAMKNIĘTY POD POWIEKĄ MARMUROWEJ BRYTY

NADAL PODĄŻA SZLAKIEM MOJEGO ŻĄGŁOWCA...

po zagubiony odprysk szkła w oku
po pierwszą sylabę legendy o drodze w wybojach
do samego nieba w ucieczce przed dniami -
w których czas

ilekroć umiera wyobraźnia
akcentuje "dokonało się".

Dopełnił się lot jaskółki rozbitej o siatkę płotu.

...z Księgi Duszy

Każdego roku na Malcie ginie w wyniku odstrzału około 5 milionów ptaków

JANOWI LEONCZUKOWI

- milczysz
jak światło w oknach
o świtaniu
białe prześcieradła poranione
dopełniają dnia"

JAN LEONCZUK – "ZAPOMNIAŁEM WAS DRZEWA MOJE"

Nie pozwól zamilknąć wystrzelanym ptakom Malty.

Kiedy ludzka duma kurczy się jak Ziemia pod stopami
PTAKI PRZESTWORZY
DREPCZA JEDYNIĘ OD UPADKU DO UPADKU...

Może niepotrzebnie czekamy na swojego BOGA
gdy naszą jedyną winą jest śmieszny upór
- w poprzek dziejom

i doświadczamy prawdy że ptaki świata zamknięte w klatce
głoszące się prorokami wolności

- ATRYBUTEM głupców.

DLACZEGO

NIE GODZĄC SIĘ Z FAKTURĄ ŚWIATA ŻE ŚWIAT BEZ SKAZY
MOŻE ISTNIEĆ JEDYNIĘ W CZŁOWIEKU BEZ SKAZY
KAŻDY Z NAS PRZYBIJANY DO WŁASNEGO KRZYŻA...

Obok RZECZYWISTOŚĆ

w TRANSFORMACJI pokracznej STRUKTURY dla której

PROSTE myśli

podobne KORONIE CIERNIOWEJ

współistniejącej NIE w ALTERNATYWIE

A w skardze ptaków wystrzelanych na Malcie

palonych mrowiskach milczącym przyzwoleniu zabijania dzieci

i fałszu księży za srebrniki świadczących modlitwy

...A konstelacje nieba niezmiennie

jak smród szaleców i gnilnej woni porzuconej w śmietniku

róży...

BOWIEM MATRYCA prawdy czasu świata

NADAŁ w czasach pozbawionych imion

jak imiona twarzy TWARZE UST

USTA SŁÓW

w MARTWYM z wyroku BOGA

spojrzeniu delfickiej wyroczni w przyszłość

- TO RUINY wiary napiętnowanej znakiem b o g ó w.

ZBĘDNA SIĘ STAJE RENOWACJA OBRAZÓW ŚWIĘTYCH
W TAK SYMBOLICZNEJ SYNTEZIE PRAWDY...
ŻE TO TYLKO ZŁUSZCZONA FARBA BRUDNE WITRAŻE

...jak WIARA
ŻE NIE ZANIKNIE W BEZMIARACH CHAOSU CHRYZANTEMA
RZUCONA NA FALE PAMIĘCI WĘDROWCOM
POMIMO
ŻE KAŻDY ŻĄGŁOWIEC W KOŃCU WYPŁYWA
W SWÓJ OSTATNI REJS...

jak PEWNOŚĆ
ŻE POMIMO IŻ BARDOWIE ŚWIATŁA I GWIAZD
PRZEOBRAŻAJĄ CHŁODNĄ POŚWIATĘ ŚWITÓW W PŁONĄCY OGIEN
WIARY
BY Z POPIOŁÓW ICH PRAGNIENI ANIOŁY PIEKŁA
PRZEMIENIONE ZOSTAŁY W ANIOŁY PIĘKNA

ptaki MALTY
ZAMKNIĘTE W WYWRÓCONEJ KLEPSYDRZE
ŚWIADCZĄ O EPOCE PIĘKNA
ZASTYGŁEGO WSTĘGĄ MILCZENIA
W ERUPCJI LAWY NA ZBOCZACH WYGASTYCH WULKANÓW
Z WTOPIONĄ W SZKLIWO FAKTURĄ SKRZYDEŁ ...

Uwierz... TERAZ -

w o l n y c h.

P rzyjacielu...

w żadnym z nieskończonych światów TWORZENIA
RANY MOJE NIE GASNĄ W BARWIE SZARYCH CIENI
..A dzień ku końcowi ZMIERZA...

jak ZMIERZCH MOJEGO ŚWIATA
- W NIM UMIERAM KAŻDEGO DNIA
MINUTY SEKUNDA
NIEZMIENNIE ZMARTWYCHWSTAJĄC
W POGŁĘBIONEJ ŚWIADOMOŚCI LOGIKI ISTNIENIA...

w której JA
- ryba PTAKIEM WIATRU CISZĄ NOCY GWIAZDĄ NIEBA

pieśnią ŚWIATŁA
chłonę płacz bólu PORODU ŚWIATA
w każdym ścięgnię rozszarpywanym szczypcami ginekologa...

- OTWIERAJĄC I ZAMYKAJĄC
WŁASNĄ WIECZNOŚĆ W KLEPSYDRZE PRAWDY.

...z Księgi Prawdy

MATCE

Mówisz – światło dnia przechodzi w barwę nocy... już czas.

...dlaczego zawsze inaczej postrzegam mamę... z tego powodu wokół mnie – nikogo... a przecież prostotą tęsknoty jest pragnienie łączenia...

Pierwsze gwiazdy, zapóźnieni przechodnie... wiatr porusza tapety starego domu, gdzie wyrwane podłogi, pochylone ściany... w księżycowym mroku, jaskółki pod okapem tulą się do gniazda...

Pamięć.

Tobie

PO RAZ OSTATNI RYSUJĘ FLAMASTREM SNY - ŁĄKĘ BARWNE MOTYLE
ORAZ RUMAKA OSTRO KOPYTNEGO KTÓREGO POSTARAM SIĘ DOSIĄŚĆ
NIM JĘZYK ŻMIJ ZBLIŻAJĄCY SIĘ NIEUBŁAGANIE DO MOICH SNÓW
I SERCA
NIE PRZENIKNIE MNIE JADEM NOWEGO WIEKU...

Tak ZREZYGNOWANY NADAL LICZĘ ZIARENKA PIASKU I ZBIERAM
DRZEW LIŚCIE SUCHЕ JAK PAMIĘĆ

styszAC (zdawałoby się zapomniane)

- *dlaczego tak boli cię synu gest i słowo nie wypowiedziane sercem...*

Wobec tego dla tych kilku chwil spróbuję
by RAZ JESZCZE ZATAŃCZYŁY NIMFY U WRÓT BAŚNIOWEJ KRAINY
SAAANDII uplecionej z mgieł infantylnych wzruszeń

w istocie faktu powrotu do Edenu - od czerni po biel w
ucieczce od krzywd nie zawinionych...

Ale ta upragniona cisza... nadal przemawia głosami
Cieni i słyszę jak wówczas mówili... - już wiecie?

A ONA

A ONA

A ONA...

Ich głosy zwiastują tętent konia - jeźdźca Apokalipsy
czarnego jak cień nigdy nie dotknięty światłem w zaścianku

PRYZMACIE CZASU PROMIENIU NOCY

NOCY

NOCY

NOCY...

Do cholery, MAMO! To nie jest cisza! ZACINAM ko-
nia!... Tylko... PRZEMÓW DO MNIE JAK W T E D Y.

Pytałeś wówczas, czy miłość nigdy nie umiera...

Synu. Pozwól mi l c z e ć ciszy...

PRZEMÓWI miłość.

*Mowa wypowiedziana przez umarłego Chrystusa ze szczytu kosmicznego da-
chu, że nie ma Boga. - Jean Paul*

...z KSIĘGI WIARY

NAZAREJCZYKOWI - BOGU

Cyzelując Słowo, ukształtuję jedynie piękny blask kiczu...
wobec powyższego

poniższe, to prosta gałązka verbeny w tak przekornej
grze słów - verbeny i werbalizmu...
przywołanych przecież nie gwoli współbrzmienia dźwię-
ków, a prawdy przemyśleń...

Tobie Nazarejczyku

- określając moje, tak krótkie zaistnienie w Słowie w kontekście Twojej Istoty
- w subiektywnych zamyśleniach wyłamujące się standar-
dom;
- opowiadam – w każdym słowie będąc sobą.

Przyjacielu... PANIE
WYNURZAM SIĘ NA CHWILĘ z CZASOPRZESTRZENI
w UMYKAJĄCĄ SCHEMATOM TREŚĆ
KSZTAŁTU SŁOWA
– wypadkowej Myśli w dokonanej improwizacji

– że wiecznie nie nasycony w Prawie Konwersacji
nie po umiejętność kłamstwa...

Być może dlatego boli
kiedy smuga twarzy treścią przemijania...

Mury miasta ulice
historią rakowatej struktury świadczą prawdę
jedynie linii grzbietu psów demiurga Stopieja
chartów o strzelistych pyskach
z pasmami sierści ściąganych owiec w zębach
o łapach obciążonych kocia skórą
USZAMI NIETOPERZA...

RAZEM /
po piękno i brzydotę – w smudze życia...

Boże...
łatwo rozczulić wierszem opowieścią
nie doświadczając wcześniej w krzyku brudzie i nędzy
prawdy i własnej śmierci...

Jakkolwiek w tych samych polach wiatr
od lat podobnie kształtuje barwy
w polnych chabrach... w slumsach duszy...
Dzień po dniu kruszeją moje stopy w wędrówce
by dojąć dotknąć

ZROZUMIEĆ
PRZEOBRAŻANIE krwi NA OSTRZU gwoździ
w światło kropli rosy na płatku niezapominajki...

aby zaakceptować
TRANSFORMACJĘ nadziei w śmierci
kształtującej Prawo *PROMIENIA ŚWITU* ...
i mojego ZMARTWYCHWSTANIA.

To nie Miłość kształtuje stos ofiarny
z falsyfikatu słów prostactwa zdrady
w satysfakcji z zadawanego cierpienia
USTANAWIAJĄC ZMARTWYCHWSTANIE...

Czyje...
kiedy kamienną siekierą obcinają dłonie
wydtubują oczy ościeniem zabarwiają powieki ochrą
i węzowym językiem kształtują
nie Twoje Nazarejczyku *Słowo*

OSTATECZNE

C hwile... jak zazwyczaj - zawsze
dopełniane kroplami sączącymi się z kranu, jak
nieporadne zamyślenia - w symbolice słów
zamykane zwolna w dłoniach Thanatosa
w nierozwiązanej nadal szaradzie - dlaczego tak
bołą, nie moje przecież kroki w krzyk nienawiści z pętlą,
kagańcem, smyczą...
po smród sumień, po epitaficzny symbol, którym
jest usychający w zdeptanym ogrodzie kwiat róży.

Ona - symboliczna namiastka miłości; azyłem do
wieczności; kształtowana iluzją, niewspółmierną wobec
prawdy, cyzelowanej rytmem kroków na brukach Jeruzalem...

wówczas

- zawsze...

to pamięć.

Aby ją wymazać, podobnie jak serce -
wpisano w poźółtkłe skoroszyty Alfa i Omegi pluralizm,
"przypadek" i ewolucję, jako kanony prawa uniwersalnej
niezależności człowieka od Istoty Stworzenia,

podziałów w celu gloryfikowania pierwotnych
praw, kształtujących Naturę, oraz "naukowe" wyobrażenie
w wspólnej paranoi totalnego chaosu Wszechbytu,
nadrzędnej roli ślepej gry sił "przypadkowych" zasad,
w których my;

- jedynie wystukane na klawiszach komputerów
przez oszalałe małpy w przeciagu czterech miliardów lat

z łaskawego przyzwolenia boga Przypadku - zwykle śmiecie historii...

...w dodatku mówią - to prawo struktur przeobrażeń,
istniejących jako wspólny znak zapytania o jakość istnienia

lub - to nic więcej, a jedynie nierozumne dopominanie się
nieśmiertelności w lęku przed unicestwieniem...

Nigdy nie uwierzę, że jest ona osiągalna dopiero w
iluminacji obłędu; oraz, że trwam jedynie z "przypadku"
własnego zaślepienia w tak twórczej agonii...

Ludzka - nasza prawda, nadal w nie uszeregowanych
pytaniach, więc uciekam do subiektywnej c i s z y -
jakkolwiek ona w kąkolach...

tak niezbędnej logice prostych zamyśleń - komu istnienie kłowna, w tej nie
pozorowanej grze w kości, podobnie jak i w tej, mojej układance
z klocków lego...

pozbawianej wzorca... k o m u...

Pamiętam i wiem, jak przemawia cierpienie, przeobrażając
SŁOWO nie w rym, ładną układankę, strzeliste kontury,
a myśli - dlaczego

niezmiennie pod prąd "ewolucyjnego" strumienia,
omywającego palce przeklętych dłoni Kaina

po Mit, nigdy nie pozbawiony pieśni Maldorora,
obecnie w psychicznych destrukcjach odmiennych pojęć,
nie stylizowanych barwach świata;

w zbuntowanym zaprzeczaniu, istniejącej farsy...
ustanawiam sam sobie logiczną przeciwwagę.

Niejednokrotnie słyszałem – jesteś obłąkany...
grasz w kręgle, żałośnie imitujące ziarnistą płaszczyznę
hipotetycznych *superstrun*, nie dbając nawet o trafne ude-
rzenie bili.

Odpowiadam – w moich przemyśleniach, nie
owocuje przecież “przypadek” – tak prymitywna kwinte-
sencja szczątkowej wiedzy, a treść *Istoty*.

Kierując się ku Niej, pragnę zneutralizować po-
przez zrozumienie krzywdę wyrządzoną przeze mnie
światu... wyciszyć cierpienie

Tobie Nazarejczyku-Przyjacielu, i sobie – pragnę roz-
winąć w szeroką wstęgę, ów czas niespokojny,
zwinęty w węzeł, twardy jak pięść

tragicznie świadomy pośpiechu, bowiem rzeczywi-
stość zwolna odziera moje tak ezoteryczne doświadcza-
nie świata; duszone palcami Thanatosa, przeciwstawiając
symbolice istnienia, prozaiczny gest rozpadu.

ZEGAR NIEBOTYCZNEJ KATEDRY MILCZY
DLA MOJEGO CZASU, NADAL UJAWNIONEGO GORYCZĄ PYTANIA...

PRZEZ WIELE LAT NIE AKCEPTUJĄC
ŻE ŻYCIE NIE JEST POEZJĄ A PRZEOBRAŻANIEM
NAIWNEJ IMPROWIZACJI RELIGII W WIARĘ
ŻE POPRZESTAWIAM WŁASNE DROGOWSKAZY...

JEDNAK MOJĄ DZIECINNĄ RELIGIĘ UKRZYŻOWANO

...POZOSTAŁA GORYCZ PROSTYCH SŁÓW
BOWIEM TYLKO KICZ JEST PIĘKNY
ZŁOŻONY JAK WIERSZ RYMOWANKI...

JAKKOLWIEK SŁYSZĘ ŻE TEN OSTATNI ZABOBON
NADZIEI BÓG - UMARŁ

WIEM DLACZEGO PO LATACH NIEWIARY MOJA WIARA WZRASTA...

TY WE MNIE ZMARTWYCHWSTAJESZ.

Improwizacja istnieje; przecież nie świadczy o przypadkowości powstawania struktur; jest wypadkową wiedzy świadomości, zaprogramowanej na rozwój w celu kształtowania archetypicznych kodów w genotypie Bytu.

Ofiarowano mi chwilę – kroplę w pamięci stalaktytu... symbolizującej Wskazówkę Zegara, którego tarczę kształtują podziemne rzeki o nie wysychających źródłach...

Sądziłem – przeczekam czas... rzeki odnajdą na powrót łożyska PRARZEK..

nowy strumień zasili wody

Istnienie Istotą powstanie... wszyscy odzyskamy wzrok.

Nadal widzę ptaki Szeolu o nienasyconych dziobach, ostrych szponach, karmiącymi się ludzkimi sumieniami...

Więc daj

prawdę spowiedzi, przed Tobą i sobą, pozbawioną kręta-
ctw, umysłów *opinii*, kreowanej nadal wizerunkiem
cielca z pod Synaju

wybaw od szeklowych dłoni liczących srebrniki i wiary
Mansona, w muzyce Beathelsów odnajdującego wersy
Apokalipsy...

Nadal nie potrafię wydostać się na powierzchnię Światła

przeobrażając za ledwie jego Cienie w modlitwę dziek-
czynną za prostą wiarę.

No cóż...

Tu nadal... kataryniarz w smokingu i ludzka papuga i że-
brak z marzeniem cerowanym łątą – tym biletem do ra-
ju, gdzie sny iście królewskie – z łożami nałożnic, dys-
kretnym nocnikiem, i petem na wardze...

Zrozumiesz... dlaczego butelka po wódce – ta szklana
skorupa złudzeń - rzucona w zaułek, nie pęka

niezmiennie przywołując imiona - już potępione, powie-
lane w lustrze czasu pokrytego warstwą szronu...

pozbawione pamięci, u ujść wyschłych rzek, nie barwią-
cych światłocieniem brzegów...

Bowiem marzenia – ptaki z dalekiego łądu, nie odnajdu-
jąc upragnionego brzegu – umierają

Marzenia prawdziwe – odnajdując się jedynie w krzy-
wych zwierciadłach, doświadczając siebie...

też umierają.

Moja czasoprzestrzeń, zamknięta w kropli napełnionej
światłem zimnej gwiazdy tańczącej na fali – nie zanika...

Moja pamięć

to sen otulony płaszczem jawy, o tykaniu zegara
w gałęziach jabłoni,

którego pąki oczekują brzemiennej pory brzemiennej
OWOCEM...

Jego miąższ – lekki smak goryczy za utratą śnienia pory,
kiedy zrywałem swoje jabłko – grzech pierworodny

owocujący zamyśleniem, że oto w mojej dłoni dojrzał
prosty fakt snów wyśnionych – wzburzona Czasoprze-
strzeń

– nadzieją tej gwiazdy Wszechświata, której promień
stopi chód stalaktytu

dla Światła.

Prawa naturalne w ich niewyobrażalnej umysłowi ilości przeobrażeń
deterministycznego chaosu – są zarazem stabilne – uparcie utrzy-
mując wektor, ukierunkowany w rozwoju.

Nazarejczyku...

PROSZĘ O NADZIEJĘ WIELKOŚCI KROPLI Z STRUMIENIA
Z NIEJ UTWORZĘ MORZE
IMIONOM KSZTAŁTOWANYM RYTEM MARTWYCH SYLAB
NIOSĄC SPOKÓJ...
BURZLIWE MORZE ZWRÓCĘ ŹRÓDŁU

ŁZĘ ROZCIĘTYCH POWIEK PRZEOBRAŻĘ W ŚWIATŁO
NOCOM POZBAWIONYM DŹWIĘKU
ZAPEŁNIANYM ZJAWAMI BEZ TWARZY

UWIERZĘ ŻE NIEBOSKŁON NOCY
PRZEOBRAZISZ W RADOŚĆ ZMARTWYCHWSTANIA
PRZYWRÓCISZ JEJ PRAWDĘ BY STAŁA SIĘ ŚWIADECTWEM WIARY
OT - WIELKOŚCI GORCZYCY
DZIĘKI KTÓREJ JA – ŚLEPIEC POPŁĄTANYCH NOCY
PRZYWRÓCĘ NADZIEJĘ Tobie

Uwierzysz
ŻE KOGUT NIE PIAŁ W GALILEI A JUDASZ NIE WZIĄŁ ZAPŁATY

Powiedz... DLACZEGO OBECNIE... JAK ZAWSZE
ZAMIAST NADZIEI - MILCZENIE
OSTRE I CHŁODNE JAK GWOŹDZIE OD KRZYŻA...

Poszukiwanie Boga, bardzo często stabilizuje się na etapie religijności kształtując religię, jako opium, iluzję pocieszenia. Kto poszukuje religii nie uzyska wiary, bowiem paradoks wynika ze struktury rozumienia Istoty Miłości.

Moja Wiara, nie wyrosła z religijności, a jej zaprzeczania; nie potrzebuje otoczki religii, jakkolwiek ona stanowi dla wielu, jedną z dróg do Wiary.

Nie jestem przeciwnikiem religii, pomimo, iż w historii świata, każda z nich wniosła więcej cierpienia, niż brak religii.

Czyż nie jest tak, że w swojej istocie każda sentencja prawdy staje się zarazem jej pejoratywem.

Świadomość, że istnieje Bóg-Istota Stwórcza, lub nie - o niczym nie świadczy, ni przesądza;

stąd samotność wśród ludzi, wyrażana rozpaczą w wymiarze transcendencji, w poczuciu ograniczeń w zrozumieniu siebie, aby zaakceptować Stwórcę.

Słyszę

– mówisz to ty? - prawdomówny kłown uczepiony wadła Zegara własnej Wieży Babel

– śmieszysz...

“twój styl wymowy - to schizofrenia oblicza Boga i Człowieka”

Być może... jestem zbyt prostacki na tak skomplikowany schemat, jakim jest ta rzeczywistość.

Einstein powiedział – “najbardziej niepojętą cechą Wszechświata jest to, że można go pojąć”

ja... nadal nie umiem zaakceptować grafu smugi, od bąta na twarzy – jakkolwiek każde przeobrażenie, świtem goryczy ...nie - iluzji kryształowych źródeł...

pomimo, że zamykano mnie w domach o oknach bez klamek wmawiając że mój sposób myślenia jako nie standardowy, kształtuje poroniony graf mojego istnienia izolując mój Wszechświat kratami od cętkowanych, kształtowanych szklami umysłów, tkwiących nadal w pieczarze przed prometejskich ciemności.

JA; - ZAWSZE WIĘCEJ, NIŻ ŻYCIE

Od dwu tysięcy lat

POMIMO PRAWDY Z JERUZALEM...

NADAL KONASZ KAŻDEGO DNIA

W BŁĘKICIE NIEBA

Z SUROWYM KARTOFLEM W USTACH POD BUTEM KAINA

JAK WYKREŚLIĆ RZECZYWISTY W BÓLU STAN
SMUTKU I MOJEGO ŚWIATA...

POZOSTAJE - JEDYNIENIE ENKLAWA PROSTEJ WIARY
-TO ROZPACZLIWE WESTERPLATTE - NIEWIELKA ENKLAWA
REDUTA OBRONY

i PRZED SOBĄ SAMYM

by NIE ZGNIĆ.

Tamtego Czasu, kiedy istniała Moja jedność z gwiazdą z popiołów w erupcji prawdy iluzji -
w jeszcze jednej wersji świata
kwiatków, chmurki z nieba i snów roziskrzonych

pytałem - dlaczego pięść na twarzy szokiem... - ...to jedynie iluzoryczność doznań...

...i zawsze czarnopióre wrony skrzydłem moich nocy -
nigdy nie nazwanych, a napiętnowanych stygmatem demurga warzącego cykute

jeszcze przed poczęciem

...WOBEC CZEGO Z DNIA NA DZIEŃ UMIERAM
PIJĄC WYWAR Z PUCHARU GORYCZY...

b owiem słyszę...

- ale to ty, niejednokrotnie sypiałeś na wycieraczce pod drzwiami – pijany – nie potrafiąc odnaleźć w kieszeni kluczy, które wsadziłeś w zamek – ...

...być może szukałem w pijackich amokach Klucza do Bram Raju...

poznając własne oblicze w kontekście pytania z inspiracji Boga...

Obecnie

powracając w okres tamtych burz

Czasu Gniewu...

proszę – daj PANIE w kolorycie światła zorzy
w oczyszczającej burzy

nadzieję zaistnienia chwili
bez pragmatyzmu świadomości
że i tak ona piekłem mnie...
milionom...

z prawdy wyroku Wyroczni...

T ak przemawia świadomość w rozpaczy, kształtowanej samotnością niewiedzy w kosmicznej Wiedzy

i właśnie ona – świadomość, pozbawia prawa do satysfakcji przynależności mnie - dziecka wszechświata do obrazu Wszechświata -

kształtowanego

skrzypem żurawi studziennych

w kryształach epoki dzikich koni i ludzi nad wyraz świątobliwych

z jeszcze jednej kosmologicznej wykładni

że czas przestrzeni i historia
stylizują określone schematy...

pamiętasz... –

*„Do kraju tego, gdzie winą jest duża
Popsować gniazdo na gruszy bocianie,
Bo wszystkim służyć...*

Tęskno mi PANIE...”

Kto umarł kto urodził – komu - w jakim czasie - celu...
gdy w kopernikanizmie *faktyczność* ma własne oblicze.

Dzisiaj dziękczynienie Bogu za kromkę chleba
to plucie we własną twarz – pozbawioną Boga.

Model ekspandującego Wszechświata, sprowadza mnie do “przypadkowej” eksplozji Początku, aby ustanowiony został porządek rzeczy świata, dla prawidłowo połączonych rur kanalizacyjnych, i solidnych prezerwatyw.

Przecież jesteśmy sobą jedynie dla siebie, stanowimy siebie sobie.

Nic więcej.

Historia Norwida – moja... - czasoprzestrzeń żurawi – teleskopu Hubble’a w ewolucji myślowych wyobrażeń...

- obecność drzewna pustyni, gdzie nie ma wody – szok dla racjonalnie ukształtowanego podmiotu...

bowiem taki umysł kształtuje *od-do*, prowadzony za rękę pragmatyzmem

w celu przekonania siebie o treści własnej i świata, kształtowanych własnym rozumem, nie budzącego sprzeciwu wobec swojego niedorozwoju, pozbawionego dopełnienia wiary.

LIE ZNACZY I KOMU – OCEAN...
PONAD NIM NASZA KŁADKA PRZEZ STRUMYK
PRZEDŁUŻENIEM TRAKTU KAŻDEJ ŚWIADOMOŚCI...
KU ŚWIADOMOŚCI BYTU Kształującego SPIRALE GWIAZD

i MÓJ ZNAK PYTANIA

o liść UNOSZONY W WIATRU SMUDZE
OPADAJĄCY W WIR NIESPOKOJNEJ RZeki CZASU

o lożikę

w jakim celu

od ZAWSZE pojawiają się w bryzach piany
KROPLE PIERWSZEJ WIARY...

CZAS ŚCIEKA DESZCZEM PO TWARZY
PO DRZEWACH...

KAMIENIACH
– WYRAŻAJĄCYCH LOGIKĘ SYNDYKATU ZBRODNI
PAMIĘCIĄ SŁOWA

KSZTAŁTUJĄCEGO IMIĘ KAIN... IMIĘ ABEL
PYTAJĄC O ZNACZENIE PIERWSZYCH LITER FONETYCZNE ZABARWIENIE
DOJRZEWAJĄC W ŚWIADOMOŚCI BRAKU IMIENIA...

NIE MA BOWIEM FORMY SKOŃCZONEJ – NIE JEST DANA

ZAWSZE – COKOLWIEK... JAKKOLWIEK...
BOWIEM MÓJ TRAKT – WEKTOR W UMOWNĄ RZECZYWISTOŚĆ

W PUNKT – JESZCZE NIE OKREŚLONY.

WIGILIA NA TRZECIE TYSIĄCLECIE

NAZAREJCZYKU...

POWINIENEM POWIEDZIEĆ... / OTO ŚWIT ŚWIATA NOWEGO
WOBEC NADZIEI SPĘTNIONYCH...
PRAGNIENIU WYTRWANIA DWU TYSIĘCY LAT

w pytaniu.

POWINIENEM POWIEDZIEĆ... / dzień dobry mój Boże
tak długo czekałem mając tylko wiarę
i wiem

/ nie przeminę choć Ziemia przeminie czekając
by na powrót stało się Słowem

SŁOWO.

POWINIENEM POWIEDZIEĆ... / dobry wieczór mój Panie
/ oto biały talerz siano pod obrusem
i prosta nadzieja

w czekaniu.

To dlatego na choince w łańcuchu żarówek
jedna zwykła świeczka Tobie zapalona

w radości.

POWINIENEM POWIEDZIEĆ... / dobranoc...

/ ona taka będzie... z kolędą pasterką
choinką wspomnieniem
podobnie jak rokrocznie w tej prostocie słowa
modlitw niespełnionych

i wiary.

WIEM... POWSTANĘ OD STOŁU... JUTRO JAKOŚ BĘDZIE...
z dnia na dzień jak co dzień jak zawsze jak wszędzie...

w GORYCZY ZGORZKNIENIU ZDAWKOWYM UŚMIECHU

PRZECIEŻ T E R A Z w Twoim JERUZALEM
STRZELAJĄ do PALESTYŃSKICH i ŻYDOWSKICH DZIECI
ABY JE POJEDNAĆ

w KONANIU.

PRZECIEŻ ZA ROK...

ZNÓW POWRÓCI PAMIĘĆ NARODZENIA... NA CHOINCE
JEDNA NIEWIELKA ŚWIECZKA JAK DZISIAJ
TOBIE ZAPALONA

w NADZIEI.

...z KSIĘGI CZASU

Wzięli więc Jeremiasza i utracili go, spuszczać na linach do cysterny Malkiesza - syna królewskiego, która znajdowała się na dziedzińcu warowni. W cysternie zaś nie było wody, lecz błoto. Zanurzył się więc Jeremiasz w błocie.

Księga Jeremiasza (37-5)

Halinie

o Kaaa...

mogę opowiedzieć jedynie w infantylnej mitologizacji –
w stylu innego czasu.

Wtle zielonej dżungli – gibbon -
zawieszona w nieskończonej przestrzeni kropla – lotna
jak złudzenie czasu
kołysze w gałęziach drzew, śnienie najdłuższego sko-
ku – poza czas i przestrzeń czwartego wymiaru – poza
kres obecny

i w swoim najwspanialszym odbiciu zawisł, jak gdyby za-
wahał, groteskowo podcięty zatrzymał bieg słońca, wto-

pił w zieleń drzew... pozostał

kurczowo oplatając gałąź w chwycie smukłej dłoni, drugą nieporadnie dotykając piersi – zszokowany bólem, tęnym niedowładem...

a przecież dżungla i słońce czekały na lot z papugami, na przedbiegi z wiatrem nad morzem zieleni
do raję bram...

Wyjaśnij... – cierpienie stanowi karmę samooczyszczania?

A - w paraleli JA - Wszechświat...

czyjego...

Była to szalona sanna – nas dwoje... promienie światła w jej twarzy...

i śnieg -

skrząca się w słońcu biel, tak nieskazitelna, czysta...

nagle, może być zabarwiona czerwienią...

ot... kilkoma kropelkami na białym kobiercu, obok głowy Kaaa i przewróconych o wystający kamień sań...

Przecież to były ostre ogiery.

Wówczas biała cisza krzyczy.

Wobec powyższego, niech nigdy nie padnie pytanie “dlaczego”, z tej prostej przyczyny, że w końcu zaaprobowałem ZŁO, istniejące przecież w każdej strukturze materii, ducha, genie, mezonie... i tkwi we mnie jak przedwieczny grzyb. Istniało nim powstałem ja – jego żywiciel,

ONO – esencja, pozornie uśpiona, odradza się w zmieniających wariantach; wcale nie szpetne, z pozoru łagodne, podpowiada myślom, mam, przedstawia fakty, kolory, myśli, nagina świadomość w przewrotnym poczuciu zachowania równowagi Istoty w paraleli dobra i zła

niezmienny pejoratyw MIŁOŚCI – SZATAN.

Bardzo świetnie słyszę i czuję, dlatego powiadam: t a m t e n kamień przydrożny jest istotniejszy od moich pieśni.

Ten surowy eksponat z okresu archaiku, czekał – uśpio-ny miliardy lat użyteczny raz jeden, jedyny w historii tej planety... niejako drogowskaz pamięci, a czynu

stoi

jedynie z pozoru zapomniany – odwieczny atraktor.

NIE ISTOTNE ŻE POZA MNĄ N I K O M U
infantylnie zamyślenia i gorycz...
przecież nie im podległy
ujęty w prawo Hubble'a wszechświat
rozszerza się przyspiesza
nakręcając spiralę rakowatych struktur
wynaturzonych treści...

Trwają myśli wyczułone na przeobrażanie
jako nadal niespełnione pragnienia
wirujące w moim pokoju z betonu.

To graf rzeczywistości wyciętej z kanonów
jako suma doświadczeń - jak niewiele znaczą
pragnienia wobec prawd - nie moich
dbających jedynie o genetyczną ciągłość zamierzeń
kształtowanych logiką determinizmu
pozornie nieobliczalnego chaosu

ZARAZEM TAK PROSTĄ I WYMIERNĄ W BÓLU NISZCZENIA NADZIEI
- TEJ EFEMERYDY CZŁOWIECZEGO CZASU...

JA... jak zazwyczaj - przelotny epizod
wspomnienia nad jaskółczym gniazdem
butwiejącym pod starym okapem w jesiennym pejzażu
w chłodzie dni wieczoru

i zaledwie c i e n i a c h jaskółczych odlotów
bez nadziei powrotu do starego gniazda
ostroskrzydłych ptaków.

SPOZA CZASU - przybądź
i jak niegdyś stań w wiśniowym sadzie...

Z TWARZĄ
NADAL PRZESTONIĘTĄ PASMEM OPADAJĄCYCH WŁOSÓW
- ROZEŚMIANĄ

(ZARAZEM WSLUCHANĄ W ŚWIST SZPAKA W LISTOWIU WIŚNI)

A MY
oddaliśmy się od siebie jedynie NA MOMENT
- NA ODLEGŁOŚĆ WYCIĄGNIĘTYCH RĄK
dotykając opuszkami palców naszych dłoni

ufni...

do bólu.

W WĘDRÓWCE PRZEZ PAMIĘĆ PRZYSTAJĘ
NA CHWILĘ
aby zdjąć tak obecnie niecierpliwe palce
z jej warg – białych obecnie jak śnieg
przytłoczony brzemieniem niezrozumienia
- dlaczego

NIE ZBIEGNĄ SIĘ WIĘCEJ NASZE DŁONIE
wokół żywicznego pnia sosny
nie spotkają ustami twarze nasze
wychyłane na przemian z za drzewa – roześmiane...

Słyszę nadal nasze kroki w pewien deszczowy dzień
-...człap człap ...chlap

szliśmy przez kałuże w smaku deszczu i łez

każde w swoje PRZEZNACZENIE

po swój CZAS.

W PERSPEKTYWIE ŚWIATA – KONIE Apokalipsy
...obce ulica miasta...

Szukam przystanku by wsiąść na ostatni autobus...

...KAAA... NA CHWILĘ... POWRÓC -
by wiążąc smutek nici babiego lata razem
czekać w tej jednej tak ulotnej chwili

aby w Ciszy cisz naszych serc
usłyszeć po raz ostatni

JESZCZE JEDEN RAZ

skrzyp otwierającego się nieba.

NA chwilę
...powtórnie zaistnieć
kondensując w soczewce czasoprzestrzeni
jesiennie deszcze i promienie
lata

utrwalić wspomnienia w tej prostej modlitwie
by na powrót śpiewały Tobie ptaki
kasztanowe gaje
                    kłosy złoto pszenne
kaczeńce nad stawem

by przetrwała pamięć
wtopiona w tąg nadbużański krajobraz
jak promień światła piątego wymiaru
przywołanego sercem
choćby dla "kivir" czarjki
krążącej nad polami z nacią ziemniaczaną
a ponad nimi wiatr jesieni niesie tak proste
                                    ludzkie miłowanie.

Nie zapomniatem...
bądź... pozostań... w mojej szczypcie szaleństwa
gdzie obłoki nie z mgieł a kamieni...

Powracam...

poprzez kurz oparzeliska czasu i ziemi
do zacisznej kotliny
by w świetle księżyca doświadczyć ponownie
cudu tajemnicy serca

niгда nie czekając na gest pożegnania

być
jak niegdyś
przy otwieraniu Twoich oczu ze snu
dla powitań promieni świtu
i Twojego leniwego rozplatania włosów w porze zmierechu
świata

w uśmiechu
muskającym kwiaty i wspomnieniu kładki przez strumień
drogi polnej i lilii w ogrodzie

A zbierając kasztany łuskając pestki słonecznika
wplatać nici czasu w Twoje włosy wplatając siebie w czas

w nim być aby Ciebie śnić do końca
i w swoich rozchlapanych butach
iść z Tobą przez cały wielki świat.

Przywołuję zmierzchy słońce deszcz gwiazdy
imiona

ORAZ księżyc
symbolizujący porę seledynowych cieni brzegów jeziora
porośniętych trzcina...

To moja pamięć – podobna starej łodzi ze złuszczoną farbą
wodorostami obrośniętym kilem

ciężką powolną
wpływającą w mglisty widno kres początku istnienia
do rysowanych niegdyś Wysp Nadziei
gdzie na mitycznym brzegu szukam
wyrzuczonego przez fale
kamyka bursztynu -

...PAMIĘĆ.

Łódź moja z połamanym żaglem
- bezwolny wrak ludzkiego bezsensu
przeciwstawiającemu cynizmowi Prawa

niebo

w błękitach infantylnych wspomnień
w wiwisekcji faktów

lapidarnych treści

tak błażych z pozoru

w konsekwencji groźnych
że moja stara łódź pełna wód płodowych

ZATONIE...

A młody księżyc... cienie zmierzchu
TRZCINY
ORAZ W STRUMIENIU SREBRNEGO DESZCZU NAJĘ CIĄŁO
TAŃCZĄCEJ DZIEWCZYNY?

...W TREŚCI PAMIĘCI nieobliczalnego CHAOSU
jako ognik odwiecznych poszukiwań wiary...
ŻE W CIENIACH wieczoru u BRZĘGU JEZIORA
PRZETRWAŁ jej RADOSNY ŚMIECH...

jak NA MOJEJ TWARZY ślad ciepła palców dłoni
wÓWCZAS pobrudzonych sokiem wiśni...

Obecnie – w schyłku mojego świata... spoglądając w niebo, zawsze odnajduję dwie gwiazdy...

Nadal ślą światło przez mrok nieba – trwały ślad pierwszej miłości – nam tak wielkiej... przecież drobnej w skali wszechświata – ledwie zauważalnej...

ot, wypadłej przez roztropną nieuwagę z serca Wiekuistego – nam wnosząc naiwną ufność i radość tak ulotnej chwili czasu przeznaczonego dwojgu serc.

ZAMYŚLENIA -

długonogie cierpliwe pająki snują nić pamięci
przemierzając dawne trakty jak deszczowe krople
chwilą prostego wspomnienia
monotonnie drażąc bezimienne chwile
do których nie powracają jedynie ci
którzy odeszli.

Pamięć... u źródła
jakkolwiek tam zamiast łąki pas spalonej trawy
za równie suchym żywopłotem
z badyłami sterczącymi w niebo... nic więcej.

To niewiele lub dużo w zależności od skojarzeń...

PRZECIEŻ KAŻDA UCIECZKA

TO POWRÓT

w ZMIENNĄ RZECZYWIŚTOŚĆ przywoływanych doznań
kiedy w USTACH soczysty miąższ wiśni
i NIEBO CIĘŻARNE BURZĄ...
lekki POWIEW WE WŁOSACH KAAA... – ulotnej dziewczyny
odtworzącej WÓWCZAS balet na wiosennej łące
w radości moich oczu wodzących po jej nagim ciele...

Wyciąga spragnione dłonie ku jasnym błyskawicom nieba
dla wspólnej chwili
kiedy PRZESTAJE przyspieszać WSZECHŚWIAT
A ROZTAŃCZONE krople deszczu w płatkach kwiatów łąki
na jej piersiach ...dłoniach
kreślących ponad głową w spiralach galaktyk
rytm kosmicznej pieśni barwy wiary
w tej jedynej
wirującej odcieniami tęczy

chwili.

*W nieprzerwanym zalewie fałszywej wspólnoty, tragedia przywraca jednostce
umiejętność przeżywania bólu – August Comte*

Nigdy...

TO WIECZNY CIEŃ ROZPOŚCIERAJĄCY SKRZYDŁA
PAND MOIMI SNAMI
GDY RUNĄ W NICOŚĆ IMIONA I SŁOWA
DŹWIĘKI I CISZA
CIERNIE I RADOŚCI
NOCE I ŚWITY...
WYCISZĄ TRZCINY WSZYSTKICH JEZIOR...

TO KROPLE DESZCZU NA BIODRACH DZIEWCZYNY
SIEDZĄCEJ WÓWCZAS NA GANKU ZIELONEGO DOMU

...ONA KROPLĄ Z TĘCZY
BŁĘKITNEGO RAJU TAMTYCH LAT MŁODZIEŃCZYCH...

DAWNA NADZIEJA
SKREŚLONA OBECNYM ZAMYŚLENIEM
ŻE JUŻ NIE USŁYSZĘ
- przyjdź.

Ty – płAKANIE MOJE
SNY NIEDOKOŃCZONE...

w JESIENNYCH BRZozACH

– SMUTEK.

...z Księgi spełnienia

W chwili obecnej zdąłem się jedynie na Boga
obojętny wobec własnych przywar odcisków i buntu
szarż Bucefała na papierowe wiatraki

czuję ból w wykręconej kostce
tzwające oczy dawno zatraciły szlak

A pomimo
że topnieją szeregi tych co kroczyli wraz ze mną
rozłupuję kamieniem małże na plaży
żuchwa pracuje mi nieustannie

Zarośnięty nagi wytuskany z miocenu
w tych samych promieniach zachodzącego słońca
odwiecznych bryzgów fal morza
obojętny wam nieobecny dla świata

chcę przetrwać jeszcze jeden dzień dla nocy
po której wszędzie mój ostatni świt -

...dorosnę

...by niezmiennie powracać do początku Czasu
po swój ból...

To Wieczność.

...z Księgi SPŁNIENIA

W chwili obecnej zdajesz się być jedynie na drodze
obojętności wobec własnych przemyśleń i działań
niezależnie od tego, czy jesteś człowiekiem
czującym ból i wyjątkową konieczność
zawziętej pracy - zawsze zamierzaj - śmiało

A ponieważ
nie możesz znaleźć sobie co zrobić, więc nie
zaczynaj szukać kamienia spornego na drodze
niezależnie od tego, czy jesteś człowiekiem

Zaczynaj szukać kamienia spornego na drodze
niezależnie od tego, czy jesteś człowiekiem
czujającym ból i wyjątkową konieczność
zawziętej pracy - zawsze zamierzaj - śmiało

Spis treści

...z Księgi GORYCZY	5
...z Księgi Duszy	18
...z Księgi PRAWDY	22
...z Księgi WIARY	25
...z Księgi CZASU	47
...z Księgi SPŁNIENIA	62

Władysław Jankowski
ur. 16.12.1913 r. w Warszawie w rodzinie
inteligentnej. Ukończył Szkołę
Politechnikę w Nowym Radzie. Towarz. Polityczny
Zainicjowanie i organizowanie od 1934 r.
(później działalność i tworzenie powstania
od 1938 r. Działalność w latach 40. w "Radzie",
Wydanie "Zobaczyć" (1948),
"Zarys" (1951).

Spis treści

... Księga I	5
... Księga II	18
... Księga III	22
... Księga IV	27
... Księga V	47
... Księga VI	62

Walenty Bogumił Jankowski

ur. 16.12.1943 r. w Warszawie w rodzinie inteligentkiej. Ukończył Zawodową Szkołę Poligraficzną w Nowej Rudzie. Technik poligraf. Zainteresowanie introligatorstwem od 1984 r. (prywatna działalność). Twórczość poetycką uprawia od 1956 r. Debiutował w latach 60. w "Radarze".
Wydał: "Z oddalenia" (2000),
"Zamyślenia" (2001).

Jankowski
Z przyjaźni Eo

114533